

Att veta sin plats i gruppen

Höstterminen hade precis dragit igång igen efter det härliga sommaruppehållet. Den här sommaren hade upplevts längre än alla andra somrar, kanske för att jag hade haft en känsla av att tiden stått stilla flera gånger, kanske för att jag hade njutit av precis varje minut, insupit varje sekund av det här lovet med en förhoppning om att det skulle bli så långt som det bara var möjligt. Helst hade jag önskat att det aldrig hade tagit slut: sommardagarna, badandet, friheten, de varma nätterna, den svala brisen...

Nu stod emellertid allvaret inför dörren. Jag hade tagit första steget på den branta trappan upp till högstadiesbyggnaden. Jag vände mig om, gården nedanför fylldes raskt på med än fler tonåringar som anlände i ett tätt flöde. Några anlände till fots, genom dungen, andra på cykel och några hade fått skjuts av en förälder. Alla sökte sig mot skolbyggnadens entré, uppför trappan och snart skulle ett myller av förväntansfulla, solbrända, glada barn fylla aulan där rektor och lärare väntade. En ny termin, ny klass och ny skola och - i bästa fall - nya kompisar. Det skulle bli åtta parallellklasser i åk 7, jag hade hamnat i E-klassen. Visserligen visste jag vilka några av tjejerna var; vi hade ju gått på samma skola tidigare, dock inte i samma klass. Jag hade ställt in mig på att inte ha förstora förhoppningar, men hade samtidigt en gnista av hopp om att få lära känna några av dem bättre.

Visst var det positivt att man gjort om klasserna, även om det nu innebar att jag förmodligen inte skulle ha spanska ihop med killen från G-klassen i år... Men det skulle bli skönt med en ny klass, det hade varit så mycket tjafs och så många olika gäng i den förra klassen, sånt som förstör så mycket. Så blir det alltid; olika gäng där allt går ut på att utesluta någon, där det handlar om att identifiera sig med *gänget* - inte med det egna jaget... Allt går ut på att leva upp till *gängets* normer och värderingar; att smälta in, att *anpassa sig* efter gruppens *stil*, *jargon* och *regler*, att *veta sin plats*. Det finns alltid en *ledargestalt* som de andra följer efter både vad gäller sätt att vara, klädstil och vem man pratar med. *Ledartjejen* styr allt, övriga hakar på och är alltför medvetna om sin rang. Det gäller att *ha rätt* vad gäller allt: *rätt kläder*, *rätt utseende*, *rätt väska* och *rätt mobil*. Vidare, måste man vara på *rätt social plattform*, *konstant uppkopplad* och *göra likes* på rätt ställen; allt i enlighet med vad som gäller för gruppen. Att vara på fel social kanal kan snabbt få konsekvenser, där man snabbt och obefogat kan frysas ut ur gruppen.

Det gäller att *veta sin rang*; att varken *sticka ut* eller *ta plats* utan hela tiden hålla en låg profil där man konstant har koll på vad som händer i gruppen. Allt sker förstås synkront med de *sociala digitala nätverken*, vilka hela tiden fylls på med inlägg som måste *ses*, *likeas*, *delas* och *kommenteras*. Givetvis finns även en tolerans att följa på dessa appar där det gäller att lägga ut så häftiga videor som möjligt, vilka *likeas* och *delas* av maximalt antal följare. Allt handlar om att *synas* och att *spridas*; att få maximalt med *attention*, att få nya *följare*, att vinna terräng. Vi skapar våra egna *influencers* på Tiktok eller Insta genom att välja att följa dessa och genom att stödja dem. De blir våra rättesnören och visar vägen; vi beundrar allt de gör och allt de lägger ut. Vi skapar ett beroende, ett behov av att få följa de personer vi fastnat för. I allt de företar sig. Vi inrättar på så sätt en värld kring vår grupp i klassen samt allt runt omkring där appar som Tiktok blir ett oerhört viktigt inslag.

Nu hade jag nått den sista trappavsatsen; återstod att ta klivet in i den nya terminen, den nya klassen och den nya skolan. Det var dags att ta steget in i det okända, otrygga och

osäkra; dags att konfrontera det nya läsåret; de nya lärarna och de nya klasskompisarna. Jag överlämnade mig nu till det utforskade, obeträdda, obesudlade territoriet. Vad som väntade, visste bara ödet.